

Нека тази мисъл, тази дума останатъ за него неизвестни, неразбрани. Всѣки човѣкъ трѣбва да има една мисъл, едно чувство или поне една постѣпка неизявени и неразбрани за другитѣ. Всѣки човѣкъ трѣбва да има единъ „хиксъ“, т. е. нѣщо неизвестно за другитѣ. Ако той нѣма никакъвъ хиксъ въ себе си, работитѣ му нѣма да вървятъ добре. Забелязано е, че последната дума, последното чувство, които човѣкъ може да изкаже или да изяви навѣнъ, всѣкога развалятъ работитѣ. Законъ е това.

Друго нѣщо, което всѣкога трѣбва да имате предъ видъ, е въпросътъ за погрѣшкитѣ. Запримѣръ, когато обидите нѣкого, не се оправдавайте съ това, че той ви е предизвикалъ, но потърсете вината въ себе си. Погрѣшката, която вие правите, засѣга васъ; погрѣшката, която другитѣ правятъ, засѣга тѣхъ. Следователно, нѣма защо да се утешавате или намалявате вината си съ това, че и другитѣ грѣшатъ. Сжщото положение се отнася до мислитѣ и чувствата на човѣка. Когато мислитѣ на човѣка сж прави, чувствата и постѣпкитѣ му ще бждатъ на мѣстото си. Изобщо, има пълна зависимостъ между мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ. Човѣкъ не може да има благородни чувства, а изопачени мисли и постѣпки. Нѣкои философи подържатъ мисълта, че човѣкъ може да не бжде ученъ, но да е благороденъ по сърдце. Това е възможно. Защо? — Защото външната ученостъ или неученостъ не подраз-